

<https://rairfoundation.com/worlds-most-powerful-islamic-organization-oic-is-conquering/>

Maailman vaikutusvaltaisin islamilainen järjestö, OIC, valloittaa lännen — ja republikaanit vaiensivat Michele Bachmann'in sen paljastamisesta

The World's Most Powerful Islamic Organization, the OIC, Is Conquering the West — and Republicans Silenced Michele Bachmann for Exposing It

Amy Mek

November 14, 2025

Michele Bachmann yritti varoittaa Amerikkaa, että OIC – voimakas, sharia-vetoinen islamilainen superblokki, joka on liittoutunut kommunististen hallintojen kanssa – hiljaisesti valtasi globaaleja instituutioita ja kirjoitti länsimaista lakia uudelleen, mutta republikaanit vaiensivat hänet ja raivasivat polun punavihreälle akselille, joka nyt valloittaa Länttä.

Kun entinen Yhdysvaltain edustaja Michele Bachmann puhui Values Voter Summit -kokouksessa yli kymmenen vuotta sitten, hän esitti varoituksen, jota amerikkalaiset eivät olleet koskaan ennen kuulleet – ja jota poliittinen eliitti ei halunnut heidän ymmärtävän.

Kyse ei ollut perinteisessä mielessä terrorismista. Kyse ei ollut yhdestä organisaatiosta, roistovaltiosta tai varjoissa salaliittoja punovasta salaisesta solusta. Kyse oli [Islamilaisen yhteistyöjärjestön \(OIC\)](#) toiminnasta – islamilaisesta hallitustenvälisestä blokista, jolla on ennennäkemätön globaali vaikutusvalta.

OIC on YK:n jälkeen maailman toiseksi suurin hallitustenvälinen järjestö. Se edustaa 57 jäsenvaltiota ja väittää puhuvansa lähes kahden miljardin muslimin puolesta ja sillä on sekä ideologista että diplomaattista vaikutusvaltaa maailmanlaajuisesti. Se jopa väittää omaavansa auktoriteetin muslimeihin, jotka asuvat ei-muslimimaissa, kuten USA.

On ymmärrettävä, että OIC, joka alun perin tunnettiin nimellä Organization of the Islamic Conference (Islamilainen konferenssijärjestö), ei ole neutraali diplomaattinen foorumi. Se on hallitustenvälinen blokki, jonka tarkoituksena on heikentää klassisia länsimaisia periaatteita, kuten sananvapautta ja omantunnonvapautta, kumota tasa-arvoisuus lain edessä ja rakentaa islamilaisen ylivalta-aseman matriisi kansainvälisten normien yläpuolelle.

Lähes kahden vuosikymmenen ajan OIC on toteuttanut koordinoitua suunnitelmaa, jonka tavoitteena on muokata sananvapautta, uskontoa ja kansallista itsemääräämisoikeutta koskevia globaaleja normeja sharian eli islamilaisen lain mukaisiksi. Bachmann tunnisti tämän agendan jo kauan ennen, kuin useimmat länsimaiset päättäjät uskalsivat tunnustaa sen olemassaolon.

Mutta kun Bachmann varoitti Amerikkaa, hän oli lähes yksin.

Vastareaktio ei tullut vain vasemmistolta tai tiedotusvälineiltä, vaan myös hänen omasta puolueestaan. Sen sijaan, että republikaanien johtajat olisivat ottaneet hänen todisteensa huomioon, he pilkkasivat ja eristivät hänet. Konservatiivinen nainen Amerikan sydänmailla yritti varoittaa konservatiivista liikettä, mutta valtaapitävät sulki rivinsä häntä vastaan.

Tuo petturuus oli ratkaiseva. Se paljasti republikaanipuolueen sisäisiä halkeamia, joita globaalit islamilaiset verkostot oppivat nopeasti

hyödyntämään – heikkouksia, kuten turhamaisuus, pelko, poliittisen korrektiuden tavoittelu ja niiden republikaanien hiljainen yhteistyö, jotka olivat itse vaarantuneet tai auttoivat edistämään blokin islamilaisia tavoitteita. Kun vasemmisto edisti avoimesti OIC:n agenda, oikeisto antautui sille hiljaa. Näin luotiin pohja nykyiselle ideologiselle kontrollille – ei ulkomailta tulevan valloituksen kautta, vaan kotimaisen pelkuruuden ja osallisuuden kautta.

Katso 4 minuutin video tästä:

https://www.youtube.com/watch?v=4_xQwcwMUuk&t=39s

Sisäiset pelkurit: republikaanijohtajat, jotka hylkäsivät Bachmann'in

Petturuus ei ollut abstraktia. Sillä oli nimiä, titteleitä ja julkisia julistuksia, jotka esitettiin poliittisen laskelmoinnin kylmällä tarkkuudella. Kesällä 2012 Bachmann ja neljä kollegaa lähettivät [viralliset kirjeet](#) viidelle liittovaltion tarkastajalle [viitaten](#) dokumentoituihin yhteyksiin Huma Abedin'in perheen ja Muslimiveljeskunnan eturyhmien välillä, jotka olivat pitkään edistäneet OIC:n agenda lännessä. Todisteet oli merkitty alaviitteisiin, lähteet oli ilmoitettu ja perustuivat [veljeskunnan omiin strategisiin muistioihin](#). Mutta sen sijaan, että olisivat keskittyneet asiaan, republikaanien johtoporras käynnisti tuomion [tulimyrskyn](#) yhtä omaansa vastaan.

Puhemies John Boehner johti hyökkäystä hyljäten tutkimuksen "melko vaarallisena" ja ylisti Abedin'in "erinomaista luonnetta" käsittelemättä ainuttakaan todistetta. Senaattori John McCain tuomitsi kirjeet senaatin istuntosalissa "synkiksi" ja "rumiksi", vertasi Bachmann'in varoituksia McCarthy'ismiin ja totesi, ettei Abedin ollut syylistynyt "yhteenkään" väärinkäytökseen. Senaattori Lindsey Graham kutsui syytöksiä "naurettaviksi", samalla kun senaattori Marco Rubio kehotti varovaisuuteen ja vaati, että republikaanien on oltava "hyvin varovaisia ja harkitsevaisia, ennenkuin esittävät tällaisia syytöksiä".

Hyökkäys oli armoton. Edustajainhuoneen tiedustelukomitean puheenjohtaja Mike Rogers sanoi olevansa ”uskomattoman vihainen” huolenaiheiden julkisesta esittämisestä. Senaattori Scott Brown kutsui retoriikkaa ”linjattomaksi” ja julkiseen keskusteluun sopimattomaksi. Jopa Bachmann'in entinen kampanjapäällikkö Ed Rollins [kääntyi](#) häntä vastaan myrkyllisesti: ”Täysin häijyä ja saavuttaa edesmenneen [senaattori Joe McCarthy'n tason](#). Häpeä, Michele!” Entinen edustaja Ginny Brown-Waite ivasi, että Bachmann'illa on hyvät aikomukset, mutta hän ei aina anna todistettujen tosiseikkojen häiritä itseään. Minnesota'n kollegat Norm Coleman ja John Kline puolestaan totesivat, että kirjeet olivat ”ylittäneet rajan.”

Nämä eivät olleet marginaalisia ääniä. Nämä olivat republikaanipuolueen portinvartijoita – miehiä, jotka hallitsivat komiteoiden tehtäviä, kampanjarahastoja ja median pääsyä. Heidän yhtenäinen hyökkäyksensä ei vain vaiennut Bachmann'ia, vaan osoitti kaikille konservatiivisille lainsäätäjille, että islamilaisten vaikutusverkostojen kyseenalaistaminen johtaisi nopeaan kirkonkiroukseen. Viesti oli selvä: pelätkää enemmän islamofobian leimaa kuin Yhdysvaltojen suvereniteetin eroosiota.

Vain viisi republikaanista edustajainhuoneen jäsentä asettui hänen puolelleen: Trent Franks, Louie Gohmert, Thomas Rooney, Lynn Westmoreland ja Frank Wolf. Loput konferenssin osallistujista – yli 200 – pysyivät hiljaa tai liittyivät tuomiokuoroon. Se oli kohteliaisuudeksi naamioitu antautuminen, kollektiivinen olankohautus, joka antoi OIC:n agenteille pelikirjan, jota he ovat käyttäneet siitä lähtien: jakaa oikeisto, pelotella keskusta ja antaa vasemmiston hoitaa loput. Tämä oli hetki, jolloin konservatiivinen liike valitsi turhamaisuuden valppauden sijaan. Ja OIC pani sen merkille.

Maailman unohtama 10-vuotissuunnitelma

Vuonna 2005 OIC julkaisi asiakirjan otsikolla ”Ten-Year Programme of Action (10-vuotinen toimintaohjelma)”. Suunnitelma, joka on edelleen arkistoituna organisaation omalla verkkosivustolla, ei ole epämääräinen julistus. Siinä esitetään konkreettinen ohjelma, jonka tarkoituksena on edistää sharia-lain mukaisia ”puhekoodeja” maailmanlaajuisesti. Nämä

koodit kriminalisoivat kaiken puheen, jonka katsotaan ”loukkaavan” Islamia.

Jo kauan ennen 10-vuotissuunnitelmaa OIC oli kuitenkin jo luonut perustavan teologiansa. Viides päivä elokuuta 1990 se hyväksyi [Kairon julistuksen Islamin ihmisoikeuksista](#), asiakirjan, jossa todetaan avoimesti, että kaikki ns. ”ihmisoikeudet” ovat islamilaisen sharian alaisia ja että mikään muu laki – YK:n sopimukset, kansalliset perustuslait tai kansainväliset yleissopimukset – eivät voi syrjäyttää sitä.

Tämä kanta on täysin ristiriidassa YK:n ihmisoikeuksien yleismaailmallisen julistuksen, Yhdysvaltain perustuslain ja kaikkien länsimaisissa demokratioissa sovellettavien keskeisten oikeusperiaatteiden kanssa. 10-vuotinen toimintaohjelma ei poikennut tästä visiosta – se oli toimintasuunnitelma sen toteuttamiseksi globaalisesti – ja länsimaisen lain korvaamiseksi sharialla.

Bachmann ymmärsi sen vakavuuden, mitä tämä merkitsi. OIC ei ehdottanut teologista ohjetta, vaan globaalia oikeudellista viitekehystä, joka oli suunniteltu kumoamaan kansalliset perustuslait ”suvaitsevaisuuden” lipun alla.

"Tämä on tämän viikon tarina," Bachmann varoitti. "Islamin pakottamat puhekoodit. Kukaan, ei muslimit, ei muut kuin muslimit, ei amerikkalaiset, saa sanoa mitään, mitä islamistit pitävät uskontoaan loukkaavana. He aikovat pakottaa meidät hyvästelemään sanan- ja uskonnonvapautemme."

Globaalista strategiasta Yhdysvaltain politiikkaan

Hänen varoituksensa osoittautui nopeasti ennaltatietäväksi. Vuonna 2011 OIC onnistui presidentti Barack Obama'n ja ulkoministeri Hillary Clinton'in tuella saamaan läpi YK:n päätöslauselman 16/18, jossa jäsenvaltioita kehoitettiin kriminalisoimaan uskontoon kohdistuvat ”halventavat viittaukset” – mikä oli suoraa jatkoa OIC:n 10-vuotissuunnitelmalle.

Vaikka päätöslauselma ei ollut virallisesti sitova, se oli symbolinen voitto: ensimmäistä kertaa Washington asettui virallisesti kannalle, jota kriitikot pitivät perustuslain ensimmäisen lisäyksen vastaisena.

OIC ei tyytynyt pelkästään juhlimaan 16/18-päätöksen hyväksymistä, vaan kutsui välittömästi koolle ns. [Istanbulin prosessin](#) painostaakseen valtioita panemaan päätöksen täytäntöön. Sitten ulkoministeri Hillary Clinton myönsi avoimesti, että Yhdysvaltojen perustuslain ensimmäinen lisäys vaikeutti virallisten jumalanpilkkalakien säätämistä ja ehdotti kiertotapaa.

Istanbulin prosessin käynnistäneessä puheessaan Istanbulissa 15. heinäkuuta 2011 Clinton sanoi, että vaikka Yhdysvaltain laki suojaa jopa syvästi loukkaavaa puhetta, hallitukset voivat silti ”käyttää erilaisia taktiikoita”. Hän kuvaili käyttävänsä vaikutusvaltaista asemaansa, median voimaa, koulutusta, ”uskontojen välistä vuoropuhelua” ja jopa ”pilkan, huumorin ja satiirin voimaa” suvaitsemattomiksi katsottujen puheiden tekemiseksi laittomiksi. Lakisääteiset kiellot saattoivat olla poissa pöydältä, mutta sosiaalinen, kulttuurinen ja institutionaalinen rangaistus Islamin kritisoinnista oli vahvasti läsnä.

Käytännössä tämä tarkoitti OIC:n sananormien lain ulkopuolista täytäntöönpanoa: vertaispainetta, julkista häpeää, maineen tuhoamista ja koordinoituja kampanjoita, joilla islamin kriitikot kuvattiin sivistyneen yhteiskunnan rajojen ulkopuolella oleviksi. Monet väittävät, että juuri näin Obama–Clinton'in hallinto toimi pastori Terry Jones'in laillisten Islamia ja shariaa vastaan suunnattujen mielenosoitusten suhteen, jotka kohtasivat valtavan kansainvälisen paineen, halventamisen ja virallisen tuomion, joka oli täysin suhteeton hänen vaikutukseensa nähden.

Tässä on RAIIR-säätiön Vlad Tepes'in vuonna 2012 tekemä pastori Terry Jones'in haastattelu, jossa Terry paljastaa, kuinka Obama–Clinton -hallinto reagoi hänen varoituksiinsa ja kritiikkiinsä Islamia kohtaan.

<https://rumble.com/v6wzrn2-2012-interview-with-pastor-terry-jones-on-obama-islam.html>

Jo ennen sitä Yhdysvaltojen suuret islamilaiset järjestöt olivat kirjoittaneet Valkoiseen Taloon ja vaatineet terrorismin vastaisen koulutuksen materiaalien puhdistamista, koska niissä yhdistettiin islamilainen ideologia terrorismiin. Obaman hallinto reagoi välittömästi. Vaadinnan esittäneiden ryhmien kanssa perustettiin työryhmä ja muutaman viikon kuluessa FBI:n, Pentagonin ja kotimaan turvallisuusministeriön käsikirjat kirjoitettiin uudelleen ja viittaukset Islamiin poistettiin.

Kun kongressin jäsenet, mukaan lukien Bachmann, kysyivät, keitä nämä ryhmät olivat ja mitä he poistivat, hallinto luokitteli tiedot salaisiksi. "Se oli suljettu", hän sanoi. "Emme voineet tietää, kuka tämän takana oli."

Varoituksen huomiotta jättämisen hinta

Se, mitä Bachmann kuvaili yli kymmenen vuotta sitten, on nyt nähtävissä kaikkialla länsimaissa.

Euroopassa kansalaisia syytetään säännöllisesti "islamofobisesta" puheesta. Kanadassa "vihamielisyyttä vastustava" lainsäädäntö heijastaa lähes sanasta sanaan OIC:n päätöslauselmia. **Yhdysvalloissa** yritysten "monimuotoisuusohjelmat" ja liittovaltion virastojen koulutukset toistavat

samoja ideologisia sokeita pisteitä, jotka institutionalisoitiin vuoden 2011 puhdistuksen jälkeen.

Olipa samaa mieltä hänen politiikastaan tai ei, Bachmannin varoitus – että hyvin organisoitu, hyvin rahoitettu hallitustenvälinen koneisto oli viemässä islamilaisia jumalanpilkkakoodeja länteen – on osoittautunut paikkansa pitäväksi. Se ei ollut salaliitto. Se oli virallinen politiikka.

Mutta OIC ei toimi yksin. Sen vaikutusvaltaa vahvistaa laajempi hallintojen liittouma, jolla on yksi yhteinen tavoite: heikentää länsimaiden valtaa. Kyseessä on syntymässä oleva punavihreä akseli – islamististen hallitusten ja marxilaisten, autoritaaristen valtioiden välinen kumppanuus, joka on johdonmukaisesti Yhdysvaltoja, Israelia ja klassista liberaalia järjestystä vastaan.

OIC–OPEC–YK-akseli: valta, korruptio ja kontrolli

Taloudellinen moottori: OPEC:n petrodollarin vaikutusvalta

Harvat amerikkalaiset ymmärtävät, että OIC:n vaikutusvaltaa vahvistaa sen taloudellinen kaksoisveli **OPEC**, öljyntuottajamaiden kartelli, jonka jäsenet ovat lähes kokonaan samoja kuin OIC:n jäsenet. Yhdessä ne muodostavat kaksijakoisen järjestelmän: ideologian ja talouden.

OPEC:n öljyn vaikutusvalta rahoittaa OIC:n poliittista vaikutusvaltaa. Niiden yhteenlaskettu varallisuus on lähes mittaamaton, mikä antaa niille vallan vaikuttaa paitsi YK:n äänestyksiin myös kokonaisesti kansantalouksiin.

Kun Nicaragua, ei-muslimivaltio, esitti YK:ssa Israelia vastustavan päätöslauselman, motiivi paljastui kurkistamalla kulissien taakse: OPEC'in kansainvälisen kehityksen rahasto oli juuri hyväksynyt 20 miljoonan dollarin lainan.

Sama malli toistuu ääriivasemmistolaisissa hallinnoissa, kuten Kuuba ja Venezuela, jotka äänestävät YK:ssa johdonmukaisesti OIC:n linjan mukaisesti – varsinkin Israelia koskevilla päätöslauselmissa, joissa

korostetaan "Palestiinan" asemaa, tai eristetään Yhdysvallat. Käytännössä nämä marxilaiset valtiot toimivat kuin OIC:n tosiasialliset jäsenet.

- 2012: Äänestivät kyllä "Palestiinan" aseman korottamisesta (A/RES/67/19).
- 2022: Kuuba tuki Yhdysvaltoja vastustavaa embargo-päätöslauselmaa (A/C.2/77/L.5) OIC:n tuella.
- 2022: Molemmat tukivat useita Israelia vastustavia päätöslauselmia.
- 2024: Äänestivät jälleen kyllä palestiinalaisten "oikeuksien" laajentamisesta (A/ES-10/23).
- 2025: Kuuba käytti YK:n yleiskokousta hyökkäykseen Yhdysvaltojen politiikkaa vastaan ja OIC-valtiot antoivat ratkaisevat äänet.

Tämä ei ole sattumaa. Se on punavihreän akselin toimintaa – kommunistiset ja islamistiset hallitukset käyttävät YK:ta heikentämään länsimaisia etuja, länsimaisia liittolaisia ja länsimaisia sivilisaatioita "kansainvälisen konsensuksen" varjolla.

Näin kansainvälinen "solidaarisuus" ostetaan – yksi päätöslauselma kerrallaan.

Korruptio ja tekopyhyys: OIC:n moraalinen konkurssi

Vaikka OIC saarnaa länsimaille "oikeudenmukaisuudesta" ja "suvaitsevaisuudesta", sen jäsenvaltiot kuuluvat maailman korruptoituneimpiin hallintoihin.

Järjestön [Transparency International](https://www.transparency.org/) korruptio-indeksi (Corruption Perception Index) luokitteli 38 57:stä OIC-maasta maailman pahimpien rikollisten joukkoon - eräs analyytikko kirjoitti OIC-maiden epäonnistumisesta korruption torjunnassa."

Samaan aikaan YK itse – OIC:n globaali foorumi – on kärsinyt omista skandaaleistaan:

- Öllyä ruoasta -ohjelma, joka imi miljardeja laittomina lahjuksina.
- YK:n rauhanturvaajat paljastettuina lasten hyväksikäyttörenkaissa, mutta suojattuina diplomaattisella koskemattomuudella.

●Vaikutusvallan myynti YK:n korkeissa viroissa, mukaan lukien kiinalaisen johtajan Julia Wangin oikeudenkäynti lahjonnasta.

Yhdessä OIC, OPEC ja YK muodostavat verkoston, jossa raha, ideologia ja valta vahvistavat toisiaan, suojattuna diplomaattisella koskemattomuudella ja median hiljaisuudella.

Yhdistyneiden Kansakuntien aseistaminen

OIC:n hallitsema noin 30 % YK:n yleiskokouksen äänistä antaa sille mahdollisuuden ajaa läpi päätöslauselmia ja hallita ihmisoikeuselinten toimintaa. Israel on edelleen jatkuva kohde – se on tuomittu enemmän kuin kaikki muut maat yhteensä.

Jopa YK:n naisten asemaa käsittelevä komissio nosti esiin Israelin maailman ainoana naisten oikeuksien rikkojana, sivuuttaen Afganistanin, Iranin ja Saudi-Arabian – jotka kaikki ovat OIC:n jäseniä.

Ja kun YK:n ihmisoikeusneuvosto vie Israelin kansainväliseen tuomioistuimeen, lopputulos on ennalta määrätty: OIC:n johtama kampanja, joka on naamioitu ”kansainväliseksi laiksi”.

Näiden toimien taustalla on strategia, jonka OIC itse on ensimmäisenä hahmotellut: Israelin legitimitetin heikentäminen, länsimaisen vaikutusvallan neutralisointi ja islamilaisen lain vaikutusvallan laajentaminen YK:n moraalisen auktoriteetin avulla.

”Islamin armeija” -suunnitelma

OIC:n tavoitteet eivät ole pelkästään diplomaattisia. Vuonna 2018 turkkilainen puolustusalan konsulttiyritys, jolla on yhteyksiä presidentti Recep Tayyip Erdoğan'in sotilasneuvonantajaan, julkaisi raportin nimeltä ”Islamin armeija”.

Se kehotti avoimesti OIC-maita muodostamaan yhteinen islamilainen sotilaallinen voima, joka kykenisi piirittämään Israelin ja hyökkäämään sitä vastaan. Suunnitelmassa ehdotettiin yhteisiä ilma-, maa- ja merivoimien

tukikohtia – ja mainittiin nimenomaisesti Pakistanin ydinaseet keskeisenä strategisena etuna.

Tämä ei ollut marginaalinen asiakirja. Se oli selkeä ilmaus, miksi OIC on tullut: ylikansallinen kalifaatti, joka yhdistää uskonnollisen legitimitetin, taloudellisen voiman ja sotilaalliset tavoitteet.

Ideologinen moottori: ”islamin halventamisesta” ”islamofobiaan”

Vuodesta **1999** lähtien OIC on esittänyt vuosittain YK:ssa päätöslauselmia, joissa tuomitaan ”islamin halventaminen”.

Kun länsimaat vastustivat tätä, OIC yksinkertaisesti muutti nimitystä – korvasi sanan ”halventaminen” sanalla ”islamofobia” ja määritteli sensuurin uudelleen ihmisoikeuksien täytäntöönpanoksi.

Lontoon kauppakorkeakoulun tutkijoiden mukaan OIC:n kampanja pyrki ”ottamaan käyttöön uuden uskonnollisen loukkaamisen kiellon kansainvälisessä lainsäädännössä” hyödyntämällä olemassa olevia yleissopimuksia, kuten kaikkien rotusyrjinnän muotojen poistamista koskevaa kansainvälistä yleissopimusta (ICERD).

Tätä yleissopimusta käytetään nykyään rutiininomaisesti aseena syyttämään Israelia – ja yhä useammin myös länsimaita – ”rasismista” tai ”apartheidista”, kun ne puolustavat rajojaan tai puhuvat militanttia islamia vastaan.

Mitä Bachmann näki – ja mitä länsi kieltäytyi kuulemasta

Michelle Bachmann'in varoitus ei koskenut pelkästään puhekoodeja. Se koski kattavaa strategiaa, joka kutoi yhteen energiavalta-aseman, kansainvälisen oikeudenkäynnin ja ideologisen sodankäynnin yhdeksi globaaliksi hankkeeksi.

Jos maailma olisi kuunnellut, se olisi ehkä tunnistanut, että OIC:n ”10-vuotissuunnitelma” ei koskaan ollut vuosikymmenen mittainen aloite. Se oli pysyvän kampanjan avausvaihe, jonka tavoitteena oli

uudelleenjärjestää globaali hallinto islamilaisten poliittisten normien ympärille.

Nykyään länsi elää seurausten kanssa: YK OIC:n vaikutusvallan vankina, Eurooppa peloissaan vihapuheita koskevien lakien vuoksi ja Amerikka, jonka instituutiot on hiljaa kirjoitettu uudelleen sisältä käsin.

Globaali herätyssoitto

OIC on edelleen maailman toiseksi vaikutusvaltaisin hallitustenvälinen järjestö, jolla on pysyvä YK-valtuuskunta, shariaan perustuva ihmisoikeuskomissio ja äänivoima muokkaamaan globaalin hallinnon moraalista narratiivia.

Jos media, päättäjät ja papisto olisivat kuunnelleet Michele Bachmann'ia, Länsi olisi ehkä tunnistanut vaaran aikaisemmin – ja toiminut. Sensijaan OIC:n liittolaisverkosto OPEC:in ja YK:n kanssa on laajentunut esteettömästi.

Kysymys ei ole nyt siitä, oliko Bachmann oikeassa, vaan siitä, onko vielä aikaa käsitellä sitä, mitä hän näki tulevan.

Koska OIC:n 10-vuotissuunnitelma ei koskaan päättynyt, se yksinkertaisesti siirtyi seuraavaan vaiheeseensa.

Niille, jotka uskovat sananvapauteen, omantunnonvapauteen ja kansalliseen itsemääräämisoikeuteen, hänen varoituksensa on yksi selkeimmistä ja ennalta tietävimmistä, mitä amerikkalainen lainsäätäjä on koskaan antanut.

Ja se jättää jäljelle yhden kysymyksen, johon Washington ei ole koskaan uskaltanut vastata – ei silloin eikä nyt:

Miksi republikaanit hiljensivät Michele Bachmann'in, joka paljasti OIC:n ja miksi he yhä kieltäytyvät kohtaamasta maailman vaikutusvaltaisinta islamilaista järjestöä?